

[Kjeldgaard Iversen.]

og det er klart, at vil man gøre noget virkeligt mod det onde, der hedder ungdomsarbejdsløshed, må det høje ting rydde privilegierne af vejen og give ungdommen lige ret med de gamle. Reformen i den retning vil afhjælpe ondet. De andre plastre som dette forslag kan kun skjule det. Vi erkender naturligvis fra retsforbundets side, at forslaget er et skridt i den rigtige retning, men vi ønsker at komme helt bort fra denne lovgivning, så vi vil forbeholde os vor stilling til lovforslagets tredje behandling.

Fuglsang: Om formålet med loven om foranstaltninger til imødegåelse af ungdomsarbejdsløshed siges der i § 1 i loven af 1947, at det bl. a. gennem de arbejdstekniske ungdomsskoler og kursus skal tilstræbes, at de henviste opnår en arbejdsmæssig uddannelse, herunder opskoling og omskoling, en fysisk optræning og en udvikling på almenmenneskeligt grundlag. Kort sagt, formålet med disse forskellige foranstaltninger har altså været at give ungdommen mulighed for at udnytte en tvungen arbejds-løshedsperiode til at skaffe sig en uddannelse, som i høj grad vil kunne komme den tilgode senere i livet.

Fra mit partis side har vi hele tiden godkendt disse principper, hvorimod vi har været modstandere af, at de unge arbejdsløse under tvang henvises til disse foranstaltninger, idet vi mente, at en sådan tvangshenvisning ikke ville betyde det samme, hverken for samfundet eller for de unge, som når de unge af egen fri vilje og ud fra egen forståelse af sagens betydning meldte sig som deltagere. De første år, da loven virkede, gennemførtes foranstaltningerne også på frivilligt grundlag. Som det allerede er nævnt af det ærede medlem hr. Holger Larsen, har det vist sig, at tilslutningen har været noget svingende; men i hvert fald har der været god tilslutning i disse år. Hvis man vil se på disse svingninger, må man også tage i betragtning, at de ikke skyldtes den praktiske gennemførelse af loven, ej heller ungdommens indstilling, men vel i høj grad rent ydre årsager. I hvert fald har de unge, jeg har talt med, og som har opholdt sig på disse kursus, været tilfredse med dem, været tilfredse med det, de har lært, været tilfredse med kursusledelsen og undervisningen der, men der er jo også efterhånden knyttet en vis stab af mennesker til skolerne, som gennem årene har fået en ganske betydelig og meget værdifuld erfaring med hensyn til at omgås og

forstå de unge og de særlige problemer, som netop disse unge har.

Nu fremhæves det af den højtærede minister, at der er altfor mange knyttet til dette apparat, at det er altfor dyrt og omstændeligt. Det er noget, vi har hørt før, men man kan i hvert fald sige så meget, at hvis det er sådan, falder skylden ikke i ringe grad tilbage på de kontrollerende organer, som loven nævner i § 2, bl. a. det rigsdagsudvalg, som har været nævnt nogle gange i dagens løb.

Imidlertid er man nu i efteråret fra den frivillige tilmelding gået over til tvungen henvisning. Motiveringen for dette skridt må vel have været den nedgang, der har været i tilmeldingen, men om denne kan man vel sige, at deltagelsen som allerede nævnt hele tiden har været noget svingende, og når nedgangen denne gang måske kan synes noget større end hidtil, kan det så ikke sættes i forbindelse med den usikkerhed, som i øjeblikket overhovedet præger ungdommens forhold, f. eks. de militære indkaldelser, der har fundet sted, og ikke mindre den fare, der består for ekstraindkaldelser eller forlængelse af den militære tjenestetid, som stadigvæk hænger over hovedet på de unge?

For mig at se er det sådan, at nedskæringen af denne lovgivning såvel som de betænkeligheder, som den højtærede minister udtrykte ved overhovedet at opretholde denne lovgivning, kun kan ses som et led i en ganske bevidst og systematisk undergravning af en række sociale foranstaltninger, som har fundet sted i den senere tid, og på baggrund af den stilling, den højtærede ministers parti tidligere har taget med hensyn til arbejdslejre og lignende spørgsmål, er det forsåvidt betegnende, at netop den højtærede minister fremsætter dette forslag.

Det siges, at denne nedskæring må betragtes som en slags spareforanstaltning, og selvfølgelig kan vi ikke have noget imod at tilpasse apparatet til den brug, der til enhver tid faktisk er for det, men noget helt andet er, at samtidig med at ministeren absolut skal fremhæve, at det er en spareforanstaltning, giver han nogle regnskabsmæssige tal, som, hvis man ser nærmere efter i bemærkningerne, i hvert fald ikke giver noget rigtigt billede af de faktiske forhold.

Der nævnes, at udgifterne pr. dag de to foregående år var henholdsvis 23 kr. 94 øre og 23 kr. 84 øre, og at de i dette år anslås til at blive 40 kr., og for rigtig at